

равилъ на минута своето бѣдно положение и голитѣ си лахте.

Още повече подскочилъ той, когато му ся обявило, че е виканъ да получи награда за своитѣ трудове суммата 250 рубли. Тоя день, нашъ Любинъ билъ първото щастливо и задоволено лице. Той тържествувалъ и морално и материално, па и авторски още, ако щѣте.

Въ 1867 год. Любенъ напусналъ Москва. Чисто-литературнитѣ занятия и строгото художество не можали да напълнятъ буйната и революционна душа. Той искалъ борба, бури, животъ и пленъ съ *разнообразия*, за което свидѣтелствуватъ слѣдующитѣ стихотворения :

„Кога умра некопай ма
Между мъртви люди,
Гдѣто нѣма борба, животъ,
Тѣжко ще ми бѣде.
Закопай ма край Дунавътъ,
Въ лозята Свищовски,
Гдѣто цвѣтятъ цвѣтя тревн
Всекакви овошки.
Кога вѣхне тихий вѣтрецъ,
Кога шуми Дунавъ,
То тогава азъ ще кажа :
Сега не съмъ мъртавъ.“

А тая борба и тоя животъ, той е немощалъ да намѣри въ Россія, гдѣто е силенъ